

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 2, 1 – 14

Text: L 2, 7 *I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.*

V době, kdy se narodil Ježíš, byla římská říše v pohybu. Císař Augustus vydal nařízení o sčítání lidu, aby měl přehled, jak vysoké daně může jednotlivým provinciím vyměřit. Nastalo velké stěhování, protože každý se musel dát zapsat v místě, odkud pocházel jeho rod. Tak se stalo, že i jakýsi nazaretský tesař Josef, jehož rod pocházel z Betléma, se musel vypravit z Galileje do Judska, aby se tam dal zapsat. Vzal s sebou svoji snoubenku Marii, která čekala dítě. Představte si tu situaci: Z důvodů, které nezavinili, museli podstoupit namáhavou a nebezpečnou cestu. Úřady jim nic neulehčily a nikdo nebral ohled na to, že Marie je ve vysokém stupni těhotenství. Navíc, stále byla jen Josefovou snoubenkou, což vrhalo na tuto dvojici i stín morálního odsouzení. Do Betléma v té době mířily celé davy potomků z rodu krále Davida. Když tam Josef s Marií přišli, čteme v bibli, že se pro ně už nenašlo místo pod střechou, doslovně přeloženo „místo v útulku“, v ubytovně. Při žádosti o azyl byli odmítnuti. Jediné místo, kde se mohli ukrýt a kde bylo i přes noc aspoň trochu teplo byly stáje, zřejmě u místního dobytčího trhu. A tam, ve chlévě, kde se obyčejně rodí dobytek, tam Marie porodila dítě. Zabalila ho do plenek a položila do žlabu.

To je tedy onen příběh, díky němuž dnes slavíme Vánoce. Na první poslech dost smutný příběh. Příběh lidského utrpení, strádání, nepřijetí, odmítnutí. Příběh, z něhož číší chlad lidských srdcí, příběh ze světa, kde chybí porozumění, soucit a láska. Příběh z našeho světa.

Vánoce nám připomínají, že žijeme ve světě, kde jsou mnozí lidé nešťastní, kde mnozí ne vlastní vinou strádají, kde lidé putují od domu k domu, od srdce k srdci, a hledají, kde by našli otevřeno. Ale domy i srdce jsou zavřené. Pro potřebné v nich není místo. Za zavřenými dveřmi svých domácností se pak lidé oddávají opojné radosti z dárků, které si tam nadělují. Ale na to, co je venku, ve tmě, přede dveřmi, raději nemyslet.

Pro narození Krista se v lidských obydlích nenašlo místo. Proč? Protože domy už byly plné, možná až přeplněné. Jako ty naše. Domovy plné věcí potřebných i nepotřebných, nutných i zbytečných, žádoucích i nežádoucích. Domovy plné radostí i starostí. Domovy, kam přicházíme z práce a říkáme, už dost, já už na nic dalšího nemám sílu, nemám kapacitu, už nechci nikoho vidět, nemám čas si s tebou hrát, protože mám mnoho povinností a nikdo to za mě neudělá. A tak nejen naše domácnost, ale i mé nitro je plné čehosi, co zabírá veškeré místo, že už se tam nic dalšího nevejde.

A Ježíš se mezitím rodí někde ve chlévě, kam se na něj přijdou podívat akorát tak pastýři, kteří ovšem také kvůli tomu museli utéct z práce. Uvěřili totiž Božím andělům a jeho zprávě o narození Spasitele. A nebeské zástupy přitom skandovaly něco jako: „Už je to tady! Chválabohu! Konečně bude na zemi pokoj!“

Nejsem si jist, zda bychom i my dnes nadšení andělů sdíleli. Pokoj na zemi stále nemáme. A bezbranné dítě na tom sotva co změní. Ten vánoční kolorit je hezký, ale chtělo by to nějaký přesah do běžného života. Něco, co by opravdu změnilo svět. Ale zdá se, že nic se nemění. Jen přibýlo válek, násilí a teroru. I to dítě samo jednou skončí na kříži. A s ním i pravda a láska. To je pohled skeptiků naší doby. Chybí nám víra ve vzkříšení, která je hnacím motorem lásky. Všichni jednou umřeme, tak proč si pomáhat? Jaký má život smysl? V životě bez víry se bohužel projevuje zoufalá krátkozrakost. Nedohlédne k cíli. Víra je však něco jako dalekohled. Vidí dál, vidí věci, které ještě nejsou vidět. Ale které brání rezignaci a motivují k životu v pravdě a lásce.

Cože to ti andělé zvěstovali? Bůh má v lidech zálibu. Bůh tě má rád. Na konci věků stojí Bůh s otevřenou náručí. Lidé ve své krátkozrakosti často podléhají dojmu, že Bůh nás moc v lásce nemá. Jinak by přece nedopouštěl zlé věci. A dopouští-li zlo Bůh, pak nic proti jeho vůli nezmůžeme. Ale víra v Boží lásku, v to, že nám Bůh fandí, nám dává sílu všechno to zlé překonat a obstát. A pak také obdobně platí, má-li nás Bůh rád, nic proti jeho lásce nezmůžeme. Ani zlo, které ve světě zuří a bouří, nic nezmůže. Láska, i kdybychom ji ukřižovali, vstane z mrtvých.

Dejme této lásce šanci. Otevřeme jí dveře. Dveře svého domova. Udělejme jí místo ve svém srdci. Aby nezůstala venku, ve tmě, za dveřmi. Vždyť z této lásky se nám narodí král, jemuž patří království, moc i sláva na věky.